

CAMPILLA

(Aisne), i els topònims italians *Campigno*, *Campignano*, entre d'altres (p. 70). Però aquest *Campianus* era NP i no NL ni apellatiu com *campiña*; d'altra banda, notem l'arag. ant. *campina* 'yermo, despoblado' (DECH I, s. v.), mot també conegut en galleg antic (ibid.), i avui la seva continuació *Campiña* és NL prou freqüent en la toponímia gallega (vegeu Madoz, s. v.); i en aquesta la *ñ* o *nh* s'explica pel fet normal i conegut de fonètica gallego-portuguesa (com en *pinho* PINUS, *vinho* VINUM). JCor. ¹⁰ prefereix derivar, d'acord amb la idea de Simonet, el cast. *campiña*, ben usual a Andalusia i no tan conegut en d'altres bandes, de CAMPANIA pel canvi de *a* > *i* per imela àrab (DECH).

CAMPILLA

Poble desaparegut, que devia ser segons la documentació disponible prop del Soler, municipi del ²⁰ Rosselló (antigament Pallejà) i Sant Feliu d'Avall.

Apareix en un acord de venda de 877: «-- in villa Pallagiano, in alveum Tete, vindo vobis molino cum suo rego et cum suo caput aquis qui est in villa ²⁵ Campiliano ---» (CollMoreau II, 174, documentat del Cartulari d'Elna), i un altre cop en doc. 1101-1104: «in villa St. Felicis --- via qui vadit de Sct. Felice subterior --- N. ipsa Ted, et in Relano ¹ sesterades III et in Campelanes pecias 2 de vinea ---» (CollMoreau ³⁰ XLI, 1, doc. del Cart. d'Elna, f. 37). Remarquem a més que JCor. té registrat *Hort del Campillà* a Eina (Cerd. fr.) 1958.

Skok (p. 70) cridant l'atenció sobre els noms de persona CAMPILUS i CAMPILIUS (registrats per Schulze, ³⁵ 115) derivava el nom de lloc fr. *Champillet* de CAMPILIACUS i el de la localitat rossellonesa de CAMPILIANUM.² Aebischer (*Top. Cat.*, 73) va d'acord amb Skok. J. G.

¹ És a dir *Rellà*, poble també desaparegut. Ponsich ⁴⁰ (*Top.* 33) l'inclou com a agregat antic de Cameles amb la nota que es trobava dins els confins de Tuïr, St. Feliu d'Amunt i Corbera la Cabana.

² Cita el nostre *Campiliano* del document de 877 (allí 876) a través de *Hist. gén. de Lang.* de De Vic ⁴⁵ i Vaissette.

CAMPINS

Poble del Vallès Oriental, al vessant Sud del Montseny.

PRON. MOD.: *kampins*, oït per JCor. al poble mateix l'any 1925. L'adjectiu relatiu a Campins és *campinès*, -esa (cf. el document de l'any 1176 que citem ⁵⁵ més avall).

DOC. ANT. *Villa Campinos* a. 848 (Abadal, *Catalunya Carolingia* II, 71.8); *Campinos* a. 878 (Mas, *N. H. Bna.* I, 93); «Vindo tibi villa *Campins*, qui est in Monte latere signo [és una evident inversió de cò- ⁶⁰

pia per: in latere Monte-signo, això és 'en el vessant del Montseny'] --- villa *Kampinus* ---». Cecilius *Campins* a. 928 (BABL v, 109); *Campinus* a. 984 (Mas, *N. H. Bna.* IV, 98); *Campinus* a. 984 (*Cartulari St. Cugat* I, 136); *Campins* a. 1146 (*Cartulari St. Cugat* III, 149); «--in parrochia Sancte Marie de *Palaci tordera* que dicitur *Vitamenie* in loco vocitato *Olzeda* --- affrontat --- serra de *Pertegas* --- ab occidente in torrente *Vallis Orsarie* qui est in --- *Palacii tordera* et Sancti Joannis de *Sanata* --- circii in ipsa via que vadit de *Villa maiore* ad molendinum de *Moro curto* et sic vadit per viam *campinesam* usque ad collum de *Banzels* a. 1176 (Miret, *Templers*, 163, n. 2).

HOMÒNIMS. Son *Campins* (oït *kampins* per ¹⁵ JCor.) nom d'una partida de Santa Eugènia de Mallorca (XL, 93.21) també anomenada Sa Creu d'En Bet (XL, 93.24) (Mapa Mascaró: 18H6).

Campins, partida de Polinyà de Xúquer (XXXI, 68.14).

La Campina, partida de Potries (prop de Gandia) (XXXIII, 55.11).

ETIM. De l'ablatiu plural *llatí* en funció de locatiu CAMPINIS 'als camps', com SILVIS > *Sils*; CALVIS > *Cals*; ECCLESIS > *Anglès*; CAUPONIS > *Copons*. El mot està emparentat amb l'aragonès antic *campina* i amb el galleg antic *campinna* (mot ja usat per Alfons X) (DECH I, 791b54-58). No és probable que els dos homònims valencians de *Campins* que JCor. ha documentat en les enquestes de l'*Onomasticon Cataloniae* provinguin de «(Fundos) Campanos»: «(heretats) camperoles» amb tancament de la *a* en *i* per imela extrema de tipus granadí, atès que la imela valenciana sols tanca la *a* en *e* (fora dels casos en què hi ha metafonia o quan la vocal està en contacte amb una consonant palatal, casos que no es donen aquí). J. F. C.

CAMPIRME

Nom d'una serra en el terme de Unarre-Lladorre.

PRON. MOD.: «El riu d'Enterrius baixa de *kampirme*, entre Estaon i Aneu»; «Collada de *kampirme*, en el camí Estaon-Burgo, entre la Selva i la Borda de Peressó» (oït per JCor. a Estaon i a Tavascan l'any 1934).

HOMÒNIMS. *Campirme* és un bosc en el terme de Llavorsí, entre Llavorsí i Montnartró, que es troba a uns 13 k. cap al Sud de Tavascan (oït per JCor. ⁵⁰ a la Vall Ferrera l'any 1933).

Lo *kampirme* és una partideta del terme d'Avellanós (poblet que pertany al municipi de Benés, en el Flamicell), a uns 25 k. al SO. d'Unarre-Lladorre (XIX, 172).

ETIM. L'ètimon de *Campirme* és CAMPUS EREMI: 'camp de l'erm'. L'evolució fonètica seria: CAMPUS EREMI > *Campirmi* (amb substitució de la *e* breu per *i* per metafonia) > *Campirme* (sobre la substitució de la *i* final per *e* en la toponímia pirinenca, cf. *E. T. C.* I, 123, n. 19). J. F. C.